

Θ.Ε. Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
«ΛΑΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ»

Μύθοι - θρόλοι - παραμύθια

**Διαθεματική -
δημιουργική εργασία:
Λόγος και Τέχνη**

**Συγγραφή και
φιλοτέχνηση
παραμυθιών**

Περιφ. Γυμνάσιο Αγ. Μάμαντος Τραχονίου

Τμήμα Α4, Σχολική χρονιά: 2012-2013

Διδάσκουσες: Μύρια Σταύρου, Φιλολόγος

Ελένη Ιωαννίδου, Καθηγήτρια Τέχνης

(α)

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΠΙΤΣΑ

Αυτή τη φορά κι αυτό τον καιρό μέσα σε ένα καταπράσινο δάσος ζούσε μια κοπελίτσα, η Κοκκινοσκουπίτσα. Κάθε πρωί, όταν ξυπνούσε, έπαιρνε το πρωινό της, άρπαζε την κατακόκκινη σκούπα της και πήγαινε στο δάσος για να σκουπίσει. Μη με ρωτάτε γιατί σκουπίζει. Απ' ό,τι ξέρω της άρεσε πολύ.

Μια μέρα, ήρθε ο Λύκος ο Τζέρι και ρώτησε την Κοκκινοσκουπίτσα γιατί σκουπίζει.

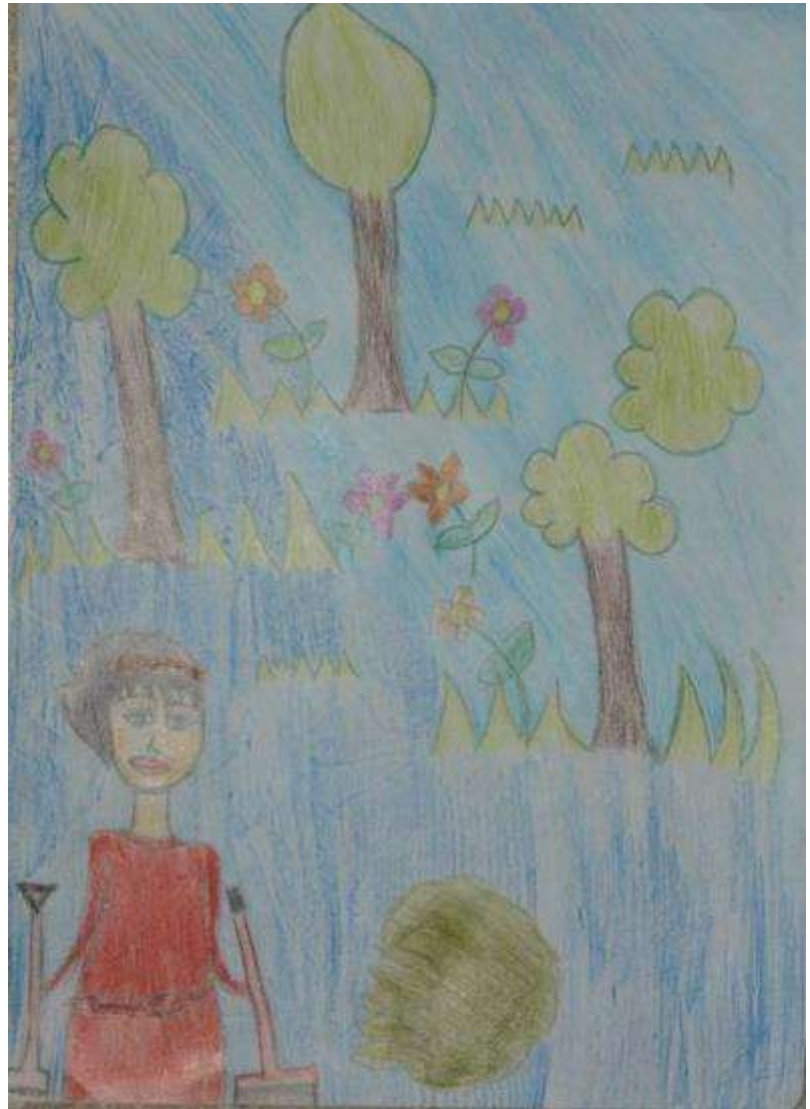
Αυτή του απάντησε να μην τον ενδιαφέρει και συνέχισε τη δουλειά της. Αυτός απογοητευμένος γύρισε από την άλλη και δεν μίλησε. Η Κοκκινοσκουπίτσα γέλασε πονηρά. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να σας πω ότι η Κοκκινοσκουπίτσα δε μιλούσε με κανένα. Δεν ήταν κοινωνικό άτομο.

Πρέπει να προσθέσω επίσης ότι η κατακόκκινη σκούπα της μιλούσε! Ήθελε τόσο πολύ να πει στην Κοκκινοσκουπίτσα να μην σκουπίζει τόσες ώρες, απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, γιατί την κουράζει, αλλά δεν μπορούσε. Δεν της ήταν εύκολο όλη την μέρα να σκουπίζει χωρίς να ξεκουράζεται. Ένα βράδυ που επέστρεψαν στο σπίτι, η Κοκκινοσκουπίτσα άφησε την κατακόκκινη σκούπα της και πήγε για ύπνο. Η μικρή κατακόκκινη σκούπα έψαχνε έναν τρόπο να της πει όσα ένιωθε, αλλά ήξερε ότι δεν μπορεί, αφού η Κοκκινοσκουπίτσα δεν την υπολόγιζε. Ήταν λοιπόν πολύ αργά το βράδυ, γύρω στα μεσάνυχτα, όταν ακούστηκε ένας θόρυβος. Φαίνεται πως η Κοκκινοσκουπίτσα δεν τον άκουσε αλλά η κατακόκκινη σκούπα τρόμαξε! Έτρεξε και κρύφτηκε σε μια γωνιά κάτω απ' το φόβο της. Ξαφνικά άκουσε μια φωνή να ψιθυρίζει: «Έλα εδώ κατακόκκινη και βασανισμένη μου σκούπα, μη φοβάσαι, έλα! Δεν περνάς ευχάριστα εδώ πέρα, έλα μαζί μου.» Η μικρή κατακόκκινη σκούπα σκέφτηκε για λίγο αυτά που άκουσε και βγήκε απ' την κρυψώνα της. Μέσα στο κατάμαυρο σκοτάδι διέκρινε μια μαύρη σκιά. Κατατρόμαξε κι άρχισε να πηγαίνει προς τα πίσω, ενώ η

μαύρη σκιά την ακολουθούσε. Τότε η κατακόκκινη σκούπα αντίκρισε από κοντά ένα κακάσχημο πρόσωπο: ήταν η Μισέτα! Η πιο κακιά μάγισσα που θα μπορούσε να συναντήσει ποτέ ήρωας των παραμυθιών. Χωρίς να χάνει χρόνο, η Μισέτα άρπαξε βίαια την κατακόκκινη (που είχε γίνει άσπρη απ' το φόβο της) σκούπα και πέταξε στον βαθύ μπλε ουρανό της νύχτας.

Το επόμενο πρωί, μόλις η Κοκκινοσκουπίτσα ανακάλυψε ότι η αγαπημένη σκούπα της έλειπε, ανησύχησε. Βγήκε έξω και την έψαχνε παντού, ώρες ολόκληρες, στο δάσος, στον κόσμο των ανθρώπων, στον κόσμο των παραμυθιών, ολόκληρες μέρες την έψαχνε... Τέλος κάθισε κάτω από ένα δέντρο κι άρχισε να κλαίει. Τότε άκουσε μια φωνή να τη ρωτά: «Γιατί κλαις, γιατί είσαι τόσο λυπημένη, μικρή μου Κοκκινοσκουπίτσα;» Αυτή απάντησε: «Έχασα τη σκούπα μου, τη συντροφιά μου». Κι ενώ συνέχισε να κλαίει, συνειδητοποίησε ότι τόση ώρα μιλούσε με το δέντρο! Άρχισαν τότε να συζητούν και του εξήγησε τι έγινε. Αυτό δεν ήξερε πώς να τη βοηθήσει.

Εαφνικά σκόρπισε παντού ησυχία και σηκώθηκε αεράκι. Τότε ακούστηκε ένα μικρό πουλάκι κι άρχισε να τραγουδά «Το πουλάκι τσίου, το πουλάκι τσίου». Η Κοκκινοσκουπίτσα έσκασε στα γέλια όταν το άκουσε. Ήταν το μικρό Τσιουλίνι, ένα μικρό και πολύ χαριτωμένο πουλάκι. Την είχε δει ότι ήταν τόσο λυπημένη, γι' αυτό και δε σταματούσε να τραγουδά, για να της ανεβάσει τη διάθεση και να ξεχάσει την κατακόκκινη σκούπα της. Μετά από αρκετή ώρα άρχισε να τραγουδά μαζί του.

Μα ήρθε πάλι το βράδυ και μαύρισε η πλάση. Η μικρή Κοκκινοσκουπίτσα που δεν είχε ξεχάσει την σκούπα της, άρχισε πάλι το κλάμα. Το δέντρο και το πουλάκι έκαναν ότι μπορούσαν. Τότε ένιωσε κάτι να την ακουμπά: ήταν η πανέμορφη, κατακόκκινη σκούπα της.

Ξετρελαμένη από τη χαρά της άρχισε να της μιλά. Πρόσεξε ότι πίσω από την κατακόκκινη σκούπα, κρυβόταν μια γαλάζια νεραϊδούλα, η Shinitza! Η μικρή – τοσοδούλα νεραϊδούλα έδωσε χρυσόσκονη στην σκούπα της, για να μπορεί να αστράφτει και να γυαλίζει τα πάντα στο πέρασμά της. Η Κοκκινοσκουπίτσα κατάλαβε

πόσο υπέφερε η κατακόκκινη σκούπα της τόσο καιρό και της ζήτησε συγγνώμη. Από τότε δεν ξαναχώρισαν στέ! Μάλιστα έκαναν και πάρτυ, με dj το πουλάκι τσίου και χορηγό το δεντράκι του δάσους.

Κάλεσαν κι εμένα και μου χάρισαν ένα πουγκί χρυσόσκονη που ετοίμασε για μένα η γαλάζια νεραϊδούλα, η Shinitza! Κι έτσι έζησαν όλοι καλά κι εγώ στο δικό μου κόσμο καλύτερα!

**Ντέλτσεβα Μιλένα, Αλεξάνδρου Μαρία,
Χριστοδούλου Μαρία, Χατζηποστόλου Αννίτα**

(β)

Νεραΐδα για μια μέρα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν η Ροζαλία, ένα δεκατριάχρονο κοριτσάκι που ζούσε στο Παρίσι με τους γονείς της. Η μητέρα της ήταν από τις πιο γνωστές σχεδιάστριες μόδας στο Παρίσι. Την έλεγαν Μάργκαρετ και τον οίκο μόδας «Ρόζμαρι». Ο πατέρας της, επαγγελματίας φωτογράφος στον οίκο μόδας της γυναίκας του, είχε το όνομα Πάτρικ. Τα είχε όλα η Ροζαλία, μόνο κάτι την στεναχωρούσε.

Η Ροζαλία πήγαινε καθημερινά στο σχολείο της που είχε απέναντι ένα πάρκο. Ήταν άριστη μαθήτρια, φορούσε πάντα πολύ ωραία και πανάκριβα ρούχα, αλλά οι συμμαθήτριάς της τη ζήλευαν. Γι' αυτό και δεν είχε φίλες, κάτι που λαχταρούσε πολύ περισσότερο από τα ολοκαίνουργια και φρεσκοσιδερωμένα ρούχα της. Ένα πρωινό την πλησίασαν οι συμμαθήτριάς της και της είπαν:

- Ξηλώθηκε η φούστα σου, της φώναξαν με κακία.
- Μα πού, πέστε μου, απάντησε η Ροζαλία απορημένη. Δεν πρόλαβε να σκύψει, για να κοιτάξει τη φούστα της κι αυτές χωρίς να χάσουν χρόνο, την έσπρωξαν.
- Μα τι κάνετε, γιατί με σπρώξατε;
- Μα ήταν κατά λάθος. Χα, χα λερώθηκε η φούστα σου.
- Γιατί με κοροϊδεύετε, τι σας έκανα; τους είπε κλαίγοντας η Ροζαλία και είχε απόλυτο δίκαιο.
- Γιατί κλαις τώρα, για να σε λυπηθούν και να σου βάλουν καλό βαθμό;
- Δε θα πέσω ποτέ στο επίπεδό σας!
- Ποτέ μη λες ποτέ!

Η Ροζαλία, αφού έφυγε κλαίγοντας, πήγε στο πάρκο και κάθισε μόνη της. Καθώς έκλαιγε, ένιωσε τρία χέρια πάνω στην πλάτη της. Γύρισε και τι να δει... τρεις νεραϊδούλες χόρευαν και γελούσαν.

- Γεια σου Ροζαλία, είμαι η Γαλανή με το γαλάζιο το μαλλί.
- Γεια κι από μένα, εγώ είμαι η Μαργαριταρένα με την όμορφη την κτένα.
- Κι εγώ σε χαιρετώ, η τρίτη κι ομορφότερη, η Χιονούλα, με την ωραία τη φωνούλα.
- Μα υπάρχουν νεράιδες; Σίγουρα κοιμάμαι κι ονειρεύομαι, ψιθύρισε η Ροζαλία.
- Όχι, δεν ονειρεύεσαι και θα σου το αποδείξουμε.
- Άουτς, πόνεσα, γιατί με τοίμπησες; φώναξε η Ροζαλία στη Χιονούλα.
- Για να σου αποδείξω πως είσαι ζύπνια και δεν ονειρεύεσαι.
- Και λοιπόν, τι ζητάτε από μένα;
- Βρίσκουμε τους λυπημένους ανθρώπους και τους κάνουμε χαρούμενους με κάθε τρόπο.
- Τότε μπορείτε να κάνετε καλές τις συμμαθήτριές μου, να με παίζουν και να μη με κοροϊδεύουν;

Τότε η Γαλανή με το γαλάζιο το μαλλί είπε με φωνή χαρούμενη:

- Έχω μια ιδέα: Τι θα έλεγες Ροζαλία αν αλλάζαμε ζωή για μια μέρα; Θα δεις πως θα είναι να είσαι νεράιδα, ενώ εγώ θα δουλεύω για σένα στο σχολείο.
- Να δουλεύεις;
- Ε, δεν το εννοούσα έτσι όπως ακούστηκε. Εννοώ, θα κάνω τις συμμαθήτριές σου τις καλύτερες φίλες σου. Και δε θα χωριστείτε ποτέ, στο υπόσχομαι!
- Εμμ... δεν ξέρω, ψιθύρισε η Ροζαλία. Να το σκεφτώ μέχρι αύριο και να τα ξαναπούμε την ίδια ώρα;
- Εντάξει, είπαν με μια φωνή οι τρεις νεράιδες.

Η Ροζαλία ήταν πολύ χαρούμενη που θ' αποκτούσε φίλες κι έτσι την άλλη μέρα πήγε τρέχοντας στο πάρκο, ανυπομονώντας να συναντήσει τις νεραϊδούλες. Λαχανιασμένη η Ροζαλία έφτασε στο πάρκο. Ενώ καθόταν και τις περίμενε, ένιωσε τρία χέρια ν' αγγίζουν την πλάτη της.

- Γεια σου Ροζαλία!
- Αφού το σκέφτηκα πολύ, πήρα την τελική απόφαση. Εμμ... τελικά θα δεχτώ την πρότασή σου, Γαλανή, με το γαλάζιο το μαλλί.
- Και λοιπόν, για μια μέρα νεράιδα;
- Ανυπομονώ. Πότε θα κάνουμε την ανταλλαγή;
- Μα, τώρα κιάλας!

Μέσα στο βάθος του πάρκου, οι τρεις νεραϊδούλες σήκωσαν τα ραβδιά τους, είπαν τα μαγικά λόγια, έριξαν νεραϊδόσκονη και αμέσως στη θέση της Γαλανής βρέθηκε η

Ροζαλία, ενώ τη θέση της Ροζαλίας πήρε η Γαλανή. Μια μέρα ανατρεπτική θα ξημέρωνε και για τις δύο την επόμενη μέρα.

Επιτέλους, έφτασε η μεγάλη μέρα! Η Ροζαλία είχε πολύ άγχος για το πώς θα τα πήγαινε η Γαλανή και αν θα την καταλάβαιναν στο σχολείο, στο σπίτι... Η Γαλανή με το γαλάζιο το μαλλί έκανε το θαύμα της. Όλα τα κορίτσια ήθελαν τη Ροζαλία για φίλη τους.

Η Ροζαλία ήταν πα χαρούμενη, έτσι η αποστολή των τριών νεράιδων τελειώνει κάπου εδώ... στο ρομαντικό Παρίσι.

Λάμπρου Αυγή

Μικέλλη Δήμητρα

Γεωργίου Μαρία

Γεωργίου Ανδριάννα

(γ)

Η Λαχανόσιουμ

Πριν από χίλια –ίσως και περισσότερα- χρόνια έγινε μια επική μάχη: η πόλη Λαχανόσιουμ στράφηκε εναντίον της Τρώειτας. Η Τρώειτα τους έτρωγε συνεχώς τις καλλιέργειες και έτσι η πόλη Λαχανόσιουμ υπέφερε από οικονομική κρίση. Οι Σοράγιο ήταν οι ήρωες της πόλης, οι οποίοι μάλιστα την είχαν σώσει τρεις φορές από τις επιθέσεις της Τρώειτας. Η Τρώειτα είχε μάλιστα και στρατό, τους Φαπάνι, οι οποίοι ήταν και οι «Μεγάλοι Εχθροί» των Σοράγιο. Οι Σοράγιο αποτελούνταν από τρία άτομα: τον Γιώπαφ, τον Σόσο και τον Ράσα. Οι Φαπάνι από την άλλη, επίσης αποτελούνταν από μια τριμελή ομάδα: τον Φάσια, τον Νίσα και τον Πάασπς.

Μια μέρα οι Φαπάνι επιτέθηκαν σε μια από τις μεγαλύτερες καλλιέργειες της πόλης. Τις κατέστρεψαν, δεν άφησαν τίποτα με αποτέλεσμα να πιάσει μεγάλη οικονομική κρίση την πόλη. Οι Σοράγιο, σαν πραγματικοί ήρωες της πόλης, θέλησαν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους κι ανέλαβαν δράση. Όμως, οι αντίπαλοι τους είχαν στήσει ενέδρα.

Μετά από αρκετή ώρα, κατάφεραν και απήγαγαν τον Ράσα. Ο Σόσο κατάφερε κι έβαλε ένα μικροτσιπ στον Ράσα, γι' αυτό και το ραντάρ μπορούσε και τους έδειχνε πού βρισκόταν, δηλαδή στο καταφύγιο όπου τον είχαν κρύψει.

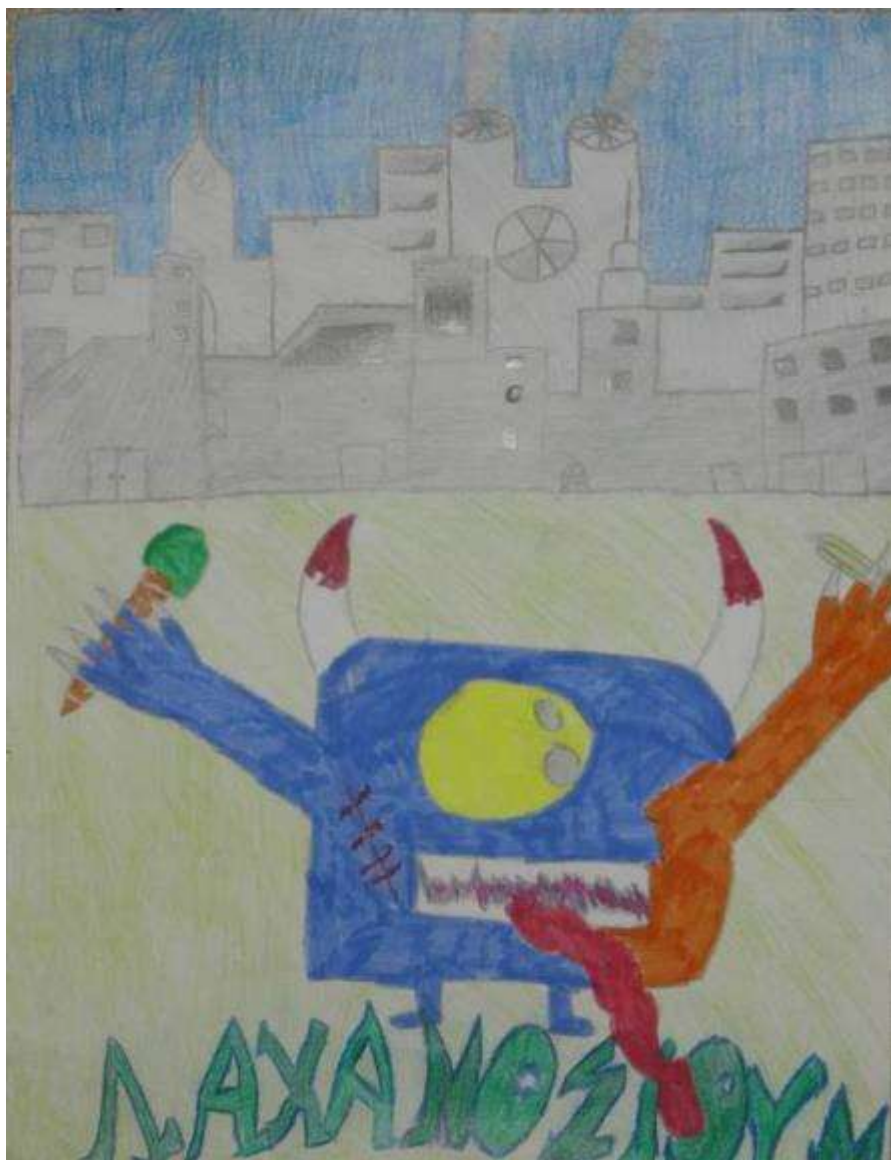
Μόλις οι Σοράγιο ανακάλυψαν το κρησφύγετο που ήταν καλά κρυμμένο στο βουνό, προσπάθησαν να εισβάλουν μέσα. Για να καταφέρουν να μπουν έπρεπε να λύσουν ένα γρίφο: «είναι δύο αδερφές, όταν πεθάνει η μια, τότε ζωντανεύει η άλλη και το αντίθετο». Η απάντηση βέβαια ήταν απλή για τους τρεις ήρωες και τη βρήκε πρώτος ο Γιάπαφ, ο οποίος ήταν κι ο εγκέφαλος της ομάδας: ήταν το μερόνυχτο – όταν πεθαίνει η μέρα έρχεται η νύχτα.

Όταν μπήκαν μέσα είδαν πολλούς φρουρούς να φυλάνε την είσοδο, γι' αυτό κι αναγκάστηκαν να κρυφτούν. Στη συνέχεια φέρανε ενισχύσεις κι έγινε μια επική μάχη μεταξύ των Φαπάνι και των Σοράγιο. Όταν ο Γιώπαφ και ο Σόσο εξαφάνισαν τους περισσότερους άρχισαν την έρευνά τους για το φίλο τους τον Σάσα. Όμως εκεί ένας φρουρός άρπαξε τον Γιώπαφ και ο φίλος τους ο Σόσο με μια ριψοκίνδυνη ενέδρα που έστησε κατάφερε και τον έσωσε από σίγουρο θάνατο.

Στο τέλος βρήκαν και τον Ράσα κι αποφάσισαν να μιλήσουν και να συμφιλιωθούν με τους Φαπάνι για να ενώσουν τις καλλιέργειές τους. Αλλά η Τρώειτα αρνήθηκε, γιατί ήθελε όλες τις καλλιέργειες δικές της. Οι Σοράγιο κατάφεραν κι έπεισαν τους Φαπάνι να ενωθούν μαζί τους γιατί κι αυτοί στην πραγματικότητα καταπιέζονταν από την Τρώειτα. Σοράγιο και Φαπάνι στο τέλος ενώθηκαν και εξουδετέρωσαν όλοι μαζί την Τρώειτα, δίνοντάς της γλυκά αντί λαχανικά (που μόνο αυτά μπορούσε να φάει, ήταν

το μεγάλο μυστικό της που μόνο οι Φαπάνι ήξεραν). Αυτό ήταν και το τέλος της Τρώειτα.

Έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς (ελπίζουμε ότι) θα ζήσουμε καλύτερα. Η κρίση τέλειωσε και η Λαχανόσιουμ ήταν μια δυνατή κι ανίκητη πόλη και ευγνώμων στους φρουρούς και σωτήρες της, Φαπάνι και Σοράγιο.

Σοφοκλέους Σοφοκλής

Σιακαλλής Φανούριος

Σάββα Ραφαήλ

Παφίτης Γιώργος

(δ)

Η πάλη του Καλού και του Κακού

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό τρεις καλοί φίλοι: ο Ντάξτερ, ο Ράτσεν και ο Κλανκ. Έμεναν σε μια παλιά, απόμακρη γειτονιά. Μια μέρα αποφάσισαν να πάνε μια εκδρομή στο δάσος. Ενώ παίζανε το αγαπημένο τους παιχνίδι, κρυφτό, ο Ντάξτερ βρέθηκε ξαφνικά μέσα σε μια σπηλιά. Αμέσως φώναξε τους φίλους του να έρθουν για να δουν τι βρήκε. Αυτό που έβλεπαν μπροστά τους ήταν κάτι συναρπαστικό:

- Είναι μια μηχανή του χρόνου!
- Τι λέτε, δεν μπαίνουμε να δούμε το μέλλον μας;
- Γιατί όχι;
- Εμπρός λοιπόν, μη χάνουμε άλλο χρόνο!

Τότε οι τρεις φίλοι άνοιξαν την πόρτα της μηχανής και μπήκαν μέσα. Φανταστικά κουμπιά, μοχλοί, αυτόματα χερούλια, δεν ήξεραν τι να πρωτοδιαλέξουν!

- Σε ποια χρονολογία λέτε να πάμε;
- Ας πάμε στο 2025.

Ο Ντάξτερ πάτησε τη χρονολογία και το κουμπάκι του ταξιδιού. Τότε η μηχανή άρχισε να κουνιέται δεξιά - αριστερά και ξανά δεξιά-αριστερά και μετά από δέκα λεπτά σταμάτησε. Η στρογγυλή πόρτα άνοιξε και οι τρεις φίλοι βγήκαν από τη μηχανή του χρόνου. Το πρώτο πράγμα που αντίκρισαν ήταν τον κόκκινο ουρανό. Απορημένοι γύριζαν δεξιά - αριστερά και τι να δουν; Ένα πελώριο κτίριο υψωνόταν επιβλητικά

μπροστά τους και γύρω του σπίτια διαλυμένα. Δεν πετούσε ούτε ένα πουλί, δεν υπήρχε ψυχή εκεί γύρω! Φαινόταν να είχαν προσγειωθεί σε μια πόλη φάντασμα... Αποφάσισαν να περπατήσουν, να διερευνήσουν αυτή την τρομακτική πόλη.

Πλησίασαν πρώτα στο κτίριο-παλάτι και σκαρφάλωσαν από έναν γκρεμισμένο τοίχο και παρακολούθησαν τι γινόταν μέσα στο παλάτι. Είδαν πολύ κόσμο να τριγυρνά και όλοι φορούσαν κράνη. Όλοι όμως ήταν στραμμένοι σε δύο δυνατούς άντρες. Στη φανέλα του ενός διέκριναν μια ταμπελίτσα που έγραφε «Μπόμπερμαν». Στη φανέλα του δεύτερου άντρα έγραφε «Μπέταμαν».

..... Μετά από πολλές ώρες κατάφεραν και βρέθηκαν ανάμεσα στο πλήθος. Ρώτησαν έναν άντρα να τους πει τι ακριβώς συνέβαινε εκεί. Αυτός όμως δεν απάντησε. Ξαφνικά ο Μπόμπερμαν διέταξε να κάνουν όλοι μια τούμπα και το έκαναν όλοι εκτός από τους τρεις φίλους. Μονομιάς οι δύο άντρες πήραν τους τρεις φίλους και τους έκλεισαν σε μια φυλακή.

Ο Ντάξτερ θυμήθηκε ότι στην τσέπη του είχε ένα συνδετηράκι το οποίο χρησιμοποίησε για ν' ανοίξει η πόρτα της φυλακής και να δραπετεύσουν. Οι φύλακες τους καταδίωξαν, αλλά οι τρεις μικροί ήρωες κατάφεραν και μπήκαν σ' ένα χώρο όπου είχε άπειρα φίλτρα. Είχαν μαζέψει όλα τα Στοιχεία του Καλού που είχαν οι άνθρωποι της πόλης σε αυτά τα φίλτρα και τα είχαν καλά κρυμμένα. Ένα από αυτά έγραφε απ' έξω «Αγάπη». Το πήραν και το έριξαν κρυφά στο νερό που έπιναν οι δύο φύλακες και περίμεναν κρυμμένοι. Μόλις οι δυο φύλακες-τρομοκράτες ήπιαν το νερό, άρχισαν να βγάζουν καπνούς από τ'

αυτιά τους και έβγαλαν μια λάμψη. Τότε έγινε κάτι πρωτοφανές: τα όπλα που κρατούσαν στα χέρια τους έγιναν λουλούδια. Τα κράνη των ανθρώπων διαλύθηκαν και εξαφανίστηκαν, ενώ ο ουρανός άρχισε να μπλετίζει. Άνοιξαν οι θεόρατες πόρτες του παλατιού, ο άνθρωποι ξαναβγήκαν στην πόλη τους κι άρχισαν να την ξαναχτίζουν.

Τέλος, οι πολίτες αυτής της πόλης ευχαρίστησαν τους τρεις φίλους κι αυτοί επέστρεψαν πίσω στο παρελθόν, δηλαδή στο δικό τους παρόν. Κι έζησαν κι αυτοί και οι επόμενοι καλύτερα.

Σάββα Νίκος

Ασπρογένους Παναγιώτης

Πολυδώρου Χρίστος